

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 295/09-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. septembra 2009 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti A., s. r. o., B., zastúpenej advokátom JUDr. S. U., B., vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave vydaným 11. februára 2009 v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 483/2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti A., s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. júna 2009 doručená sťažnosť spoločnosti A., s. r. o., B. (ďalej len „sťažovateľ“), v ktorej namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdne preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy zaručeného čl. 46 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé

súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 2 Co 483/2007-209 z 11. februára 2009.

Z predloženej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ vystupoval ako odporca v 1. rade v konaní Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) vedenom pod sp. zn. 50 C 146/2005 na návrh navrhovateľky na zaplatenie sumy 200 000 Sk s príslušenstvom.

Sťažovateľ ako prevádzkovateľ realitnej činnosti uzavrel 14. februára 2005 s navrhovateľkou a s A. Č., I. (ďalej len „príjemca“), zmluvu „o zložení preddavku kúpnej ceny“, v ktorej sa zaviazal sprostredkovať medzi navrhovateľkou a príjemcom predaj a kúpu nehnuteľností. Navrhovateľka sa zaviazala uhradiť sťažovateľovi preddavok kúpnej ceny v sume 200 000 Sk. Z ustanovenia čl. II bodu 2 tejto zmluvy vyplýva záväzok navrhovateľky a príjemcu uzavrieť do 31. marca 2005 „zmluvu o predaji a kúpe Nehnuteľností sprostredkovanú...“ sťažovateľom. Zmluva v čl. III bode 3 zakotvila právo sťažovateľa na zmluvnú pokutu v sume zloženého preddavku v prípade, „ak zložiteľ ustúpi od vážneho záujmu o kúpu Nehnuteľností a zmluva sa neuskutoční z dôvodu na jeho strane...“. V čl. V bode 1 sa zároveň sťažovateľ zaviazal vrátiť zložený preddavok navrhovateľke, „pokiaľ nedošlo k predaju Nehnuteľností z dôvodu na strane príjemcu a z okolností je zrejmé, že k predaju nepríde do 31. 3. 2005“.

Navrhovateľka 24. marca 2005 dostala od sťažovateľa faxom návrh kúpnej zmluvy, ktorý však podľa jej názoru neobsahoval potrebné náležitosti, preto k uzavretiu kúpnej zmluvy do 31. marca 2005 nedošlo. Následne na stretnutí 11. apríla 2005 navrhovateľka vyhlásila, že od uzavretej zmluvy o zložení preddavku odstupuje, a to z dôvodu neuzatvorenia kúpnej zmluvy do stanoveného termínu, ako aj z rodinných dôvodov. Navrhovateľka tiež požiadala o vrátenie zloženého preddavku. Keďže sťažovateľ preddavok nevrátil, obrátila sa navrhovateľka so žalobou na súd.

Okresný súd po vykonanom dokazovaní rozsudkom č. k. 50 C 146/2005-165 z 3. septembra 2007 vyhovel návrhu navrhovateľky a uložil sťažovateľovi povinnosť zaplatiť jej žalovanú sumu. V odôvodnení svojho rozhodnutia okresný súd neprisvedčil argumentu navrhovateľky, že príjemca nemal k 31. marcu 2005 v katastri nehnuteľností zapísané na liste vlastníctva výlučne vlastnícke právo k dotknutým nehnuteľnostiam, napriek tomu však podľa názoru okresného súdu *„deklarácia existencie vlastníckeho práva zápisom na liste vlastníctva je právnou istotou kupujúceho pred uzatvorením kúpnej zmluvy“*. Nepredloženie aktuálneho listu vlastníctva s vyznačeným vlastníckym právom príjemcu ako budúceho predávajúceho tiež podľa okresného súdu bránilo navrhovateľke vo vybavovaní hypotekárneho úveru *„a následne záložného práva zo strany banky“*.

Ďalším argumentom okresného súdu bol záver neurčitosti faxového návrhu kúpnej zmluvy predloženého sťažovateľom navrhovateľke. Okresný súd bol toho názoru, že z jeho obsahu jednoznačne nevyplýval záujem príjemcu *„nehnutel'nost' predat' podľa podmienok v návrhu kúpnej zmluvy uvedených. Pokiaľ návrh na uzavretie zmluvy nie je osvedčený slobodnou vôľou navrhovateľa (oferenta), nejedná sa o návrh zmluvy. Na prijatie návrhu na uzatvorenie zmluvy je potrebné, aby návrh vyjadroval slobodnú, vážnu, určitú a zrozumiteľnú vôľu jednej zo zmluvných strán a aby táto zmluvná strana svoju vôľu aj deklarovala podpisom alebo iným spôsobom nevzbudzujúcim pochybnosti, čo tým chcela navonok prejaviť. Nepodpísaný návrh zaslaný faxom s označením osobných údajov navrhovateľa nie je návrhom prijateľným. Tam kde nie je vôľa, nemôže ísť o právny úkon.“*

Takýmto nekvalifikovaným návrhom porušil sťažovateľ podľa mienky okresného súdu *„svoje povinnosti, ktorými sa zmluvne zaviazal“*. Z čl. IV bodu 2 uzavretej zmluvy totiž vyplynulo oprávnenie a povinnosť sťažovateľa *„zabezpečiť vypracovanie znaleckého posudku, návrhu kúpnej zmluvy a návrhu vkladu do katastra“*.

Zložený preddavok tak okresný súd vzhľadom na zistené skutkové okolnosti prípadu posúdil ako bezdôvodné obohatenie, *„pretože k porušeniu podmienok zo zmluvy o zložení preddavku kúpnej zmluvy nedošlo z dôvodu na strane navrhovateľky, ale z dôvodu, že jej nebol predložený riadny návrh kúpnej zmluvy a že do termínu 31. 03. 2005 sa predaj“*

nehnuteľnosti neuskutočnil... Keďže k predaju nehnuteľnosti v dohodnutom termíne nedošlo a prejav vôle jednej zo zmluvných strán nebol kvalifikovane doručený druhej zmluvnej strane, navrhovateľka mala dôvod a právo od zmluvy odstúpiť. Dôvodné odstúpenie od zmluvy tak nie je porušením zmluvne dojednaných povinností, ale výkonom práva.“

Rozsudok okresného súdu napadol sťažovateľ odvolaním. V ňom tvrdil, že obe podmienky (ustúpenie navrhovateľky od vážneho záujmu o kúpu a neuskutočnenie zmluvy z dôvodu na jej strane) na uplatnenie inštitútu zmluvnej pokuty zakotveného v uzavretej zmluve boli splnené. Navrhovateľka totiž „*nereagovala na návrh kúpnej zmluvy, na stretnutí konanom 11. 4. 2005 oznámila, že z rodinných dôvodov o kúpu nemá záujem, že odstupuje od zmluvy napriek tomu, že u príjemcov vážny záujem o predaj pretrvával*“. Podľa sťažovateľa uplynutie 31. marca 2005 „*neviedlo k zániku povinnosti navrhovateľky neustúpiť od kúpy nehnuteľnosti ak z celej situácie vyplývalo, že smeruje k uzavretiu zmluvy. V danom prípade však ustúpenie od záujmu o kúpu nehnuteľnosti žalobcom predchádzalo časovo odstúpeniu od zmluvy o zložení preddavku kúpnej ceny*“.

Krajský súd ako súd odvolací rozsudkom č. k. 2 Co 483/2007-209 z 11. februára 2009 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. V odôvodnení rozsudku sa krajský súd s poukazom na ustanovenie § 219 ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“) stotožnil s odôvodnením rozsudku okresného súdu, keďže „*vykonal všetky potrebné i navrhnuté dôkazy, správne ustálil skutkový stav veci podstatný pre rozhodnutie vo veci samej a aj po právnej stránke správne posúdil danú vec*“. K otázke platnosti navrhovateľkinho odstúpenia od zmluvy krajský súd zaujal názor, podľa ktorého táto otázka ani „*nebola v danej veci rozhodujúca, keďže navrhovateľke vznikol nárok na vrátenie preddavku podľa čl. V. Zmluvy, čo v konaní pred súdom prvého stupňa tvrdila a aj preukázala*“.

V sťažnosti doručenej ústavnému súdu sťažovateľ tvrdil existenciu odlišných dôvodov vedúcich oba konajúce všeobecné súdy k rovnakému záveru. „*Kým súd 1 stupňa svoje rozhodnutie oprel o záver, že navrhovateľke nebol kvalifikovane doručený prejav vôle*“ uzavrieť kúpnu zmluvu, „*a preto navrhovateľka mala dôvod a právo od zmluvy*

odstúpiť, odvolací súd uviedol, že navrhovateľke vznikol voči odporcovi v 1. rade nárok na vrátenie poskytnutého preddavku..., lebo nedošlo ku dňu 31. 3. 2005 k uzavretiu kúpnej zmluvy z dôvodu, ktoré neboli na strane navrhovateľky.“ Krajský súd sa podľa názoru sťažovateľa nevysporiadal „s podstatnými časťami nášho odvolania v ktorom sme poukazovali na to, že právo zložiteľa na vrátenie zloženého zálohu a právo na zaplatenie zmluvnej pokuty sú dva samostatné právne vzťahy, ktoré je nutné posudzovať oddelene aj v ich vzájomnej súvislosti. Právo na zmluvnú pokutu vzniklo uschovávateľovi skôr ako navrhovateľke mohlo vzniknúť právo na vrátenie zálohu“.

Sťažovateľ vytyka obom konajúcim súdom nevykonanie navrhnutého výsluchu svedka. Poukázal tiež na nesprávnu citáciu čl. V predmetnej zmluvy krajským súdom, keď text „*dôvody na strane príjemcu*“ interpretoval ako „*dôvody, ktoré neboli na strane navrhovateľky*“, pričom v danom prípade nestačilo, „*aby išlo o dôvody neuskutočnenia predaja, ktoré neboli na strane navrhovateľky ale malo ísť výslovne o dôvody na strane príjemcu*“.

Napokon sťažovateľ vyjadril názor, že k porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie došlo v jeho prípade v dôsledku nedostatku „*riadneho, dostatočného a presvedčivého odôvodnenia rozhodnutia*“. Preto navrhol, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Krajský súd v Bratislave rozsudkom 2 Co 483/2007-209 z 11. 2. 2009 porušil základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Rozsudok Krajského súdu v Bratislave 2 Co 483/2007-209 z 11. 2. 2009 sa zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

3. Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľovi náhradu trov jeho právneho zastúpenia v konaní pred Ústavným súdom, ktoré bude zaviazaný uhradiť Krajský súd v Bratislave (odporca) na účet právneho zástupcu sťažovateľa JUDr. S. U., vedený vo V..., č. ú.:... v celkovej výške: = 245,7 EUR stanovenej podľa § 11 ods. 2) Z. č. 655/2004 Zb. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia, písomné podanie na súd po

á 115,90 EUR + 6,95 EUR režijný paušál), do 2 mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej o zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). Teda úloha ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu nespočíva v tom, aby určil, či preskúmanie veci predloženej navrhovateľom odhalí existenciu porušenia niektorého z práv alebo slobôd zaručených ústavou, ale spočíva len v tom, aby určil, či toto preskúmanie vylúči akúkoľvek možnosť existencie takéhoto porušenia. Ústavný súd teda môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (I. ÚS 4/00).

Dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť je absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

K zásadnej námietke sťažovateľa, ktorou dôvodil porušenie svojich označených základných práv a ktorá sa týkala tvrdeného vnútorného rozporu v právnom posúdení predmetnej veci okresným súdom na jednej strane a krajským súdom na strane druhej, ústavný súd uvádza, že ide len o zdanlivý rozpor.

Okresný súd ako súd prvého stupňa založil svoje záverečné stanovisko o predmete konania nielen na názore o danosti práva navrhovateľky odstúpiť od zmluvy. Odôvodnenie výroku svojho rozsudku totiž v prvom rade založil na tvrdení, že *„zodpovednosť a povinnosť vrátiť prevzatý preddavok kúpnej ceny odporcu v 1. rade (sťažovateľa, pozn.) navrhovateľke vyplýva priamo zo zmluvy o zložení preddavku zo dňa 14. 02. 2005, keď podľa čl. II. bod 2 sa odporca v 1. rade zmluvne zaviazal ako sprostredkovateľ zabezpečiť a uskutočniť uzavretie kúpnej zmluvy o prevode nehnuteľnosti vyššie uvedenej na navrhovateľku“*. Až následne s poukazom na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky okresný súd dôvodil aj právom navrhovateľky odstúpiť od zmluvy. Preto, ak pri uvedených dôvodoch okresného súdu sa krajský súd ako súd odvolací stotožnil so záverom okresného súdu o vzniku nároku navrhovateľky na vrátenie poskytnutého preddavku priamo zo zmluvy a navyše doplnil odôvodnenie svojho potvrdzujúceho rozsudku o názor, že v súdenom prípade otázka platnosti odstúpenia od zmluvy nebola rozhodujúca, nesignalizuje takýto postup a následne aj rozhodnutie, ktoré je jeho výsledkom, žiadnu možnosť porušenia základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu, prípadne práva na spravodlivé súdne konanie. Podstatné v predmetnom prípade totiž bolo, že oba všeobecné sudy identifikovali právo na vrátenie zaplateného preddavku ako plynúce priamo z uzavretej zmluvy.

Sťažovateľ ďalej proti postupu krajského súdu namietal nenapravenie vady prvostupňového konania, v ktorom okresný súd nevykonal navrhnutý dôkaz, konkrétne výsluch svedkyne E. Š. Ústavný súd poukazuje na ustanovenie § 120 ods. 1 druhej vety OSP, podľa ktorého súd rozhodne, ktoré dôkazy vykoná. Citovaná procesno-právna úprava dáva možnosť konajúcemu súdu rozhodnúť aj o tom, či účastníkom konania navrhnutý dôkaz vzhľadom na mieru objasnenosti skutkového stavu veci vykoná, alebo nevykoná. Je nesporné, že takéto právo súdu má svoje opodstatnenie, pretože, ak by súd bol povinný vykonať všetky účastníkmi navrhnuté dôkazy, mohlo by to viesť k neúmernému predlžovaniu konania, a to aj zo špekulatívnych dôvodov na strane účastníkov konania. Ústavný súd však zdôrazňuje, že v prípade využitia svojho práva nevykonať navrhnutý dôkaz, je konajúci súd bezpochyby povinný svoj postup náležite odôvodniť.

Už okresný súd v odôvodnení svojho rozsudku vysvetlil dôvod nevykonania sťažovateľom navrhnutého dôkazu. Uviedol, že „výsluch tejto svedkyne by nemal na rozhodnutie vo veci samej žiaden význam. K odporcom v 1. rade predloženému záznamu pre pamäť zo dňa 12. 04. 2005, ktorým spochybňuje záujem navrhovateľky minimálne 2 týždne pred odoslaním návrhu kúpnej zmluvy zakúpiť predmetnú nehnuteľnosť, tiež odporuje samotná skutočnosť, že odporca v 1. rade faxom návrh kúpnej zmluvy dňa 24. 03. 2005 navrhovateľke odfaxoval (čo bolo 1 týždeň pre termínom 31. 03. 2005), navrhovateľku nijakým spôsobom nevyzval na odstránenie pochybností straty ozajstného záujmu a ako sprostredkovateľ kúpy bol v tejto veci ďalej nečinný“.

Okresný súd tak podľa názoru ústavného súdu riadne zdôvodnil nevykonanie sťažovateľom navrhnutého dôkazu, a ak sa krajský súd stotožnil s dôvodmi prvostupňového súdu, potom jeho postup za žiadnych okolností nemôže viesť k úvahám o prípadnom porušení sťažovateľových základných práv.

Napokon sťažovateľove námietky smerovali voči výkladu textu uzavretej zmluvy o zložení preddavku kúpnej ceny. Zámena slovného spojenia „dôvody na strane príjemcu“ použitého v zmluve za slovné spojenie „dôvody, ktoré neboli na strane navrhovateľky“ je podľa názoru sťažovateľa nedôvodná a podmienky vrátenia zaplateného preddavku navrhovateľke zakotvené v čl. V bode 1 zmluvy tak neboli naplnené.

K tejto námietke ústavný súd v prvom rade odkazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej skutkové a právne závery všeobecného súdu by mohli byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by vyvodené závery všeobecného súdu boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (obdobne napr. I. ÚS 13/00, III. ÚS 151/05, III. ÚS 344/06). Poukazujúc na už uvedené odôvodnenie ústavný súd zastáva názor, že uvedené charakteristiky súdnej interpretácie zakladajúce jeho právomoc konštatovať porušenie základných práv sťažovateľa výklad oboch konajúcich súdov nenaplnil.

Okresný súd podľa názoru ústavného súdu správne vychádzal z dôležitého prvku uzavretej zmluvy, ktorým bol záväzok navrhovateľky a príjemcu (teda budúcich strán kúpnej zmluvy) uzavrieť kúpnu zmluvu do 31. marca 2005 (čl. II bod 2 zmluvy o zložení preddavku kúpnej ceny). Obe strany budúcej kúpnej zmluvy teda jednoznačne prejavili záujem o jej uzavretie do 31. marca 2005. Ak sa tento výsledok nepodarilo dosiahnuť porušením povinností sťažovateľa vystupujúceho v právnej pozícii sprostredkovateľa, potom je spravodlivý záver o jeho povinnosti zložený preddavok záujemcovi o kúpu nehnuteľnosti vrátiť. Rovnako ani výklad čl. V bodu 1 uzavretej zmluvy podaný krajským súdom podľa názoru ústavného súdu nenaznačuje možnosť takej svojvôle či neodôvodnenosti, ktorá by pri meritórnom prerokovaní sťažnosti mohla viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa.

Ústavný súd tak aj v časti namietajúcej porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie posúdil predmetnú sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú, pretože nezistil priamu súvislosť medzi napadnutým rozhodnutím krajského súdu a uvedenými právami sťažovateľa.

Napokon v sťažnostnom petite sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd vyslovil aj porušenie jeho základného práva na súdny prieskum správnych rozhodnutí zaručeného čl. 46 ods. 2 ústavy, v odôvodnení sťažnosti však tento návrh bližšie neobjasnil. Ústavný súd konštatuje, že predmetom konania pred všeobecnými súdmi v sťažovateľovej veci nebol prieskum zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy, preto meritórne rozhodnutie krajského súdu nemohlo nijak zasiahnuť do základného práva sťažovateľa na súdny prieskum zákonnosti správneho rozhodnutia. Aj v tejto časti je preto predložená sťažnosť zjavne neopodstatnená.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd už nezaoberal ďalšími požiadavkami formulovanými sťažovateľom v sťažnostnom petite (zrušenie napadnutého rozsudku krajského súdu a náhrada trov konania).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. septembra 2009